

AHOJ DĚTI!

Dnešní neděle je pro vás určitě přímo kouzelná, protože je první prázdninová a vy už máte zítra volno od školních povinností. Čekají na vás výlety, procházky, koupání, dobrodružství a mnoho dalších her a radovánek. Při odpočinku však nezapomínejte na Pána, na děkování za darované volno a za krásu přírody, kterou můžeme obdivovat neustále... Stačí se jen pozorně dívat kolem sebe na každíčký detail stvoření...

Školní rok zakončíme takovým humorným rozhovorem z lesa:

Tatínek je se synem na houbách. Ten se neustále na něco ptá.

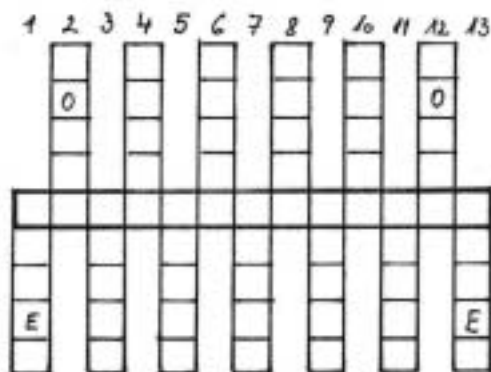
„Tati, proč jsou ty muchomůrky červené?“

„Protože se stydí za to, že jsou jedovaté.“

„A proč jsou tyhle muchomůrky zelené?“

„Protože na tebe křičí: Nejez mne, ...(tajenka)!“

A tu se dozvíte po vylúštění obrázkové hřebenovky. Přeji krásné prázdniny.

(Otazníček)

Pro starší:

Na prázdninové volné chvíle se výborně hodí krátký příběh z knihy E. Martina – Haló, je tam Bůh? Třeba si na něj vzpomeneme, až budeme poklekat nejen v našich kostelích, ale i jinde na cestách.

Pokleknutí aneb Ateistka

„Proč se v kostele kleká?“ Takto se mě zeptala kamarádka, když se byla se mnou podívat v kostele.

Zamyslela jsem se. Co na tohle říct ateistce? Nad tímhle se zamyslet mě ještě nenapadlo.

Proč jsem si klekla? Proč si po tisíciletí lidé klekají? Naštěstí jsme, když se ptala, šli kolem našeho mladého kněze. On otázku zaslechl.

„Ty si myslíš, že Všemohoucí potřebuje, aby si před ním takoví mravenci, jako jsou lidé, klekali?“ řekl kněz.

Kamarádka se rozpačitě zadívala a mlčela. Myslím, že si nemyslela vůbec nic. Bylo jí hloupé, že kněz její otázku zaslechl.

„Myslím si, že Bůh nepotřebuje, abych před ním klekal,“ usmál se farář. „Ale já to potřebuju.“

„Vy?“ Kamarádka žasla.

„Když si tělo kleká, jeho duše se napřimuje,“ řekl kněz.

„Klekátko je místo, kde se tělo sníží a duše pozvedá...“

Kývla jsem. Tohle bych řekla, kdybych měla dost bystrosti. Proč by ten, který stvořil galaxie plující nad našimi hlavami, lpěl na tom, aby si hloupá holka jako já před ním klekala? Kdyby mi prokazovala úctu naše kočka a klekala si přede mnou, získala bych z toho něco? A kočka? Jsem přece mnohem nepatrnější než naše kočka, ne? Kdyby si přede mnou klekl mravenec, potřebovala bych to?

„Dokud člověk není pokorný,“ řekl kněz, „nemůže být šťastný. Cesta ke štěstí vede dveřmi pokory.“

Pak k němu někdo přistoupil a on se nám už nemohl věnovat.

„Nemyslíš, že na tom něco je?“ řekla jsem kamarádce, když jsme šly alejí od kostela.

Mlčela.

„Nemyslíš si, že to dobře vysvětlil? Že na tom něco je?“ Snažila jsem se kamarádku přimět, aby našeho kněze ocenila.

„Jestli na tom něco je?“ řekla kamarádka. „Něco? Když tak o tom přemýšlím, ono na tom je ne něco, ale asi všechno...“

Není hloupá. Jenom se nestává, že by často potkala někoho chytrého.

Lidé se zlobívají, jak jsou ostatní lidé hloupi. Ale neměli by se spíš zlobit na sebe, že nedokázali říct něco chytrého, aby tím zaplašili to, co nazývají jejich hloupostí...?

* * *

A pak že slova toho zmůžou málo.

Slova jsou jako paprsky.

Náhle vzplanou... Posvítí na cestu...

(EJ)